32e jaar. — Nr 77. Zaterdag 27 Juni 1885.

DE POSTRIJDER

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclames, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 27 JUNI.

Van alles wat.

De liberale partij heeft eene oneerbare manier om hare tegenstrevers te bestrijden.

Is er ergens een katholiek die het geringste misdrijf begaat, dan is u dat in de liberale gazetten een karillon dat hooren en zien u zou vergaan.

Het is waar dat die zelfde gazetten zwijgen gelijk de dooden wanneer de grofste en de oneerlijkste daden door eenen liberaal begaan worden.

∴

Wij hebben verleden zaterdag nog een voorbeeld aangehaald van de rechtzinnigheid onzer geuzen gazetten. Zij verhaalden dat een persoon, die met de processie van St-Truiden naar Scherpenheuvel ging door de gendarmen van Diest aangehouden was voor oneerbare zaken die hij onderwege bedreven had. Dat vertelselke, dat niets anders was dan eene liberale uitvinding, maakte den toer van de liberale drukpers.

's Anderdaags wordt bevonden dat de persoon die door de gendarmen van Diest aangehouden werd niet deel maakte van de bedevaart, dat het geen katholiek maar wel eene hevige liberaal was die reeds vroeger voor dergelijke feiten veroordeeld werd.

Meent gij dat de geuzen gazetten daarna er nog van spreken ? Hunne lasterende beschuldiging is door honderd liberale gazetten herhaald geworden; dat is alles wat zij verlangden. Zij trekken hunne valsche betichting niet terug, zij zeggen ook niet dat de misdadiger een liberaal was, en morgen, in plaats van de waarheid te herstellen, zullen zij weer eene nieuwe lastering uitvinden die gelijk de eerste met veel gerucht door alle geuzen gazetten zal herhaald worden.

Dat noemt zich de liberale eerlijkheid !

∴

Wij protesteeren met verontwaardiging tegen die ellendige manier van hunne tegenstrevers te bevechten, die door de liberale dagbladen uitgevonden is.

Nooit zijn wij tot zulke middelen afgedaald om menschen te bestrijden die tot eene andere denkwijze behooren dan de onze.

En waarom niet ?

Omdat, volgens ons, eene politieke partij vertegenwoordigd wordt niet door schelmen, die men er in aantreft, maar door treffelijke lieden die haar samenstellen.

Deze week is weer een hoofdbediende van het stadhuis van Gent weggevlucht, na een gat in de kas geslagen te hebben. Het is nu de vijfde, in min dan 3 jaar. Toch zeggen wij niet dat de liberale bedienden dieven zijn.

Te Bergen is de liberale bestuurder van een wezenhuis veroordeeld, die de kas bestolen en de weesmeisjes bedorven had. Toch zeggen wij niet dat de liberale bestuurders van wezengestichten deugnieten zijn.

Te Brussel is een liberale rechter gevlucht, na het geld van drie zinneloozе kinderen met eene toneelspeelster verbraat te hebben. Maar wij hebben nooit gezegd : Ziedaar de liberale rechters !

Te St. Denijs-Westrem is een liberaal schoolmeester plichtig bevonden aan afschuwelijke aanslagen : wij hebben er niet eens melding van gemaakt !

∴

Wij herhalen het nogmaals : Wij aanzien de partijen als onafhankelijk van de slechterikken die er soms in aangetroffen worden.

De gazetten, die zulke dingen noodig hebben om zich te verdedigen, gaan uit van een schandalig standpunt. Zij moeten gelooven, dat hunne tegenstrevers allen deugnieten zijn, die zich verduiken ; als er dan iets voorvalt zeggen zij : *Ziedaar nog een die ontmaskerd is !*

Tegen die meening en tegen de handelwijze der liberale drukpers protesteeren wij uit al onze kracht, want wij willen als eerlijke lieden handelen.

∴

Indien er nog verstandige liberalen zijn die zich wekelijks de moeite geven van het tongersch geuzenblad te knabbelen, dan moeten zij toch een slap gedacht van dien suffer krijgen.

Toen de katholieke meerderheid op het stadhuis kwam, was er kwestie van eenen directeur en eenen onderwijzer in de gemeente jongensschool te noemen.

De heeren Mevis en Libot die door hunne bekwaamheden deze plaatsen allerbest konden bekleeden, werden tot die ambten benoemd.

Dat was genoeg om het geuzenblad in de grootste gramschap te brengen. Het was eene schande, eene onrechtvaardigheid, schreeuwde het, en als men dien rumram leeste had men gezegd dat de liberale gazet het zelve geloofde.

De *Postrijder* heeft langen tijd op dit gekef niet willen antwoorden. Maar op eenen schoonen dag werden die aanrandingen zoo persoonlijk dat wij niet langer meer konden zwijgen. Wij haalden alsdan, zonder er iets bij te voegen, een uittreksel uit de schoolwet van 1884 aan, waardoor men klaar kon zien dat de gemeenteraad niet anders handelen kon dan hij gedaan heeft. Sedert dien dag zwijgt onze geuzen confrater gelijk eene karp.

Hij heeft te laat ondervonden dat hij alweer veel beter wat vroeger gezwegen had.

∴

De lezers van den *Postrijder* herinneren zich nog de flauwe praat welke over eenige maanden de liberale gazet over de nieuwe statie verkocht.

De liberale schrijver beweerde dat wij de nieuwe statie aan de geuzen te danken hadden en dat het eerste gedacht van de statie op den steenweg te plaatsen in eenen liberalen kop uitgebroeid was. Zooveel leugens als woorden, zegden wij, en wij daagden het geuzenblad uit om met een uittreksel der proces-verbalen van den gemeenteraad of met eenen artikel van eene gazet voor de borde te komen, die ooit dit gedacht aan eenen geus toegeschreven had. De liberale gazet liet zich lang met de ooren trekken en zweeg als een stomme. Op eenen schoonen dag meende zij dat zij den vogel afgeschoten had en zij drukte eenen artikel waarin stoad te lezen dat in 1883 de liberalen gevraagd hadden dat de statie op den steenweg zou gebouwd worden. Maar gelijk het uit de officieele beraadslagingen van den raad blijkt en gelijk het de *Postrijder* altijd geschreven heeft, is het de katholieke regeering van MM. Meyers, Schaetzen en Coart, die reeds sedert 1876, dus **zeven jaren** eer daar een liberaal op gedacht had, de statie op den Maastrichtersteenweg wilde bouwen. Het tongersch geuzenblad heeft sedert den dag dat wij zulks bewezen hebben van geene statie meer gesproken. Het verstaat eindelijk dat het alweer eene zotheid aan zijne lezers verkocht heeft.

∴

Politieke zaken en openbare werken daar verstaat het tongersch geuzenblad het eerste woord niet van. Daarom komt het alle weken met eene reeks vuile historiekens uit welke het altijd op den rug der katholieken stooten wil.

De *Postrijder* heeft dat ding eens willen onderzoeken en hij heeft gevonden dat deze kerels, welke onze konfrater voor katholieken wil doen doorgaan, meestal gezien en nog wel geuzen van de allerhevigste soort zijn. Het liberaal blad weet dat zoo goed als wij. Maar meent gij dat het daarvoor zal terug trekken wat het geschreven heeft of dat het van toen gaat veranderen? Dan kent gij onzen liberalen konfrater niet.

Indien het geuzenblad daarvan niet meer spreken kon wat zou het dan wel aan zijne lezers opdienen ?

∴

Lezers van den *Postrijder* leest en oordeelt.

In 1882 hadden de liberalen, dank aan hunne geldverkwistingen en hunne vetpooterij, een *tekort van* **13** *millioen* 249 *duizend franks*. Het jaar 1883, het laatste der liberale overheersching sluit met *een tekort van* **18** *millioen* 509 duizend franks.

Den 10 juni daaropvolgend zweepten de kiezers het geuzenministerie van het bewind, en, dank aan deze volksviktorie, was, op het einde van 1884, het tekort maar van 18 millioen meer. Waren de liberalen aan 't roer gebleven, het tekort zou zeker van 25 millioen geweest zijn, en eene geheele reeks nieuwe *belastingen* zouden ingevoerd zijn geweest.

Het katholiek volksministerie heeft voor **12** *millioen nutteloozе uitgaven* afgeschaft en van den anderen kant verscheidene millioenen meer besteed voor nuttige openbare werken. Dank aan het behendig beheer van onze tegenwoordige ministers is het *liberaal tekort* verdwenen, het evenwicht tusschen uitgaven en inkomsten is hersteld, en er is zelfs een *overschot van* **200** *duizend franks*.

En laat ons nog maar wat wachten. Men besprekt thans in de Kamer de begrootingen van 1886 ; zij bieden te zamen *een overschot* aan van **1** *millioen* **389** *duizend* **76** *franks*. Dit overschot hoopt men later nog te vergrooten. Ziedaar wat de katholieken gedaan gekregen hebben. De geuzen hadden de geldkas aan de vrijmetselarij als aan een hoop hongerige raven overgeleverd en zoo is het dat zij in plaats van een overschot, zooals de katholieken, tot een tekort van 18 millioen geraakten. Vergelijkt den uitslag en oordeelt : dat alles is 't gevolg van 't *verschil van huishouden*.

Zal het tongersch geuzenblad daar iets tegen te zeggen vinden ?

∴

Als men de geuze dagbladen leest zou men zeggen dat het katholiek ministerie niets voor de buitenlieden doen wil. Zie hier alweer een voorbeeld dat juist het tegenovergestelde bewijst.

Er is ons deze week uit Brussel eene tijding toegekomen die door vele landbouwers met blijdschap zal vernomen worden, en die tevens een nieuw bewijs oplevert van de volksliefvende gevoelens waarmee ons katholiek ministerie bezield is.

Een omzendbrief van den heer Pontus, minister van oorlog, machtigt van nu af de militaire overheid om aan de *milieiens* verlof te verleenen voor het veldwerk en voor den oogst.

De minister doet aan de militaire overheid de aanbeveling, hierin in het belang van den landbouw zoo gemakkelijk en zoo breed als 't immers mogelijk is te handelen.

De heer Vanden Bemden, katholieke senator van Antwerpen heeft dezer dagen in den Senaat nog doen opmerken dat door de loting de beste mannen, de kloekste werkers aan den landbouw ontnomen worden.

Dat is ongelukkiglijk waar, doch onder het liberaal ministerie was het kwaad veel erger dan nu : het katholiek ministerie doet al wat immers mogelijk is om de nadeelige gevolgen der loting te verzachten.

De liberalen zeggen soms om het gouvernement tegen te kanten : « Hewel wanneer zullen de katholieken nu de lasten verminderen ? »

Mij dunkt dat het verzachten van de krijgslasten, met de jonge landbouwers in verlof te zenden gedurende de werken van den oogst, al eene zeer aanzienlijke *lastenvermindering* is.

Later, als de liberale schulden betaald zijn, zal de afslag der lasten in klinkende munt wel volgen.

De *Postrijder* denkt dat het zoo niet zou gegaan hebben indien de geuzen aan 't roer gebleven waren. Die mannen kennen immers maar hunne eigene intresten en laten het overige draaien gelijk het wil.

∴

De *Patriote* bevat in zijn nummer van woensdag een belangrijk artikel tegen zekere « onuitroeibare » misbruiken, waarvan hij er twee aanhaalt, welke zeer in 't oog springen.

Het eerste is de zoogenamde « raad der mijnen » die in gansche jaren niets te verrichten heeft en wiens bestaan niemand zou vermoeden, indien de voorzitter niet alle jaren, op nieuwjaarsdag, naar het hof ging om den koning te verzekeren dat de raad het grootste belang stelt in de gezondheid van den vorst en de vorstelijke familie.

Deze nutteloozе instelling brengt voor ieder harer leden 6000 fr. 's jaars op en kost jaarlijks 50,000 fr. aan de schatkist.

Het tweede misbruik is de plaats van consul te Luxemburg, welke ten alle tijde zonder vergelding werd bediend, maar waaraan eene jaarwedde van 8000 fr. is gehecht, enkel en alleen om eene *positie* te geven aan den heer Van Damme, zoon van den liberalen gouverneur van Arlon.

Dat zijn, inderdaad, twee verkwistingen welke door niets kunnen verrechtvaardigd worden en welke het katholiek gouvernement wel zou doen al te schaffen.

De *Patriote* is voornemens nog andere van die « onuitroeibare » misbruiken aan te duiden.

∴

La Paix maakt de volgende juiste opmerking :

Al de liberale koolmijnbezitters, die in het Senaat en in de Kamer zetelen, klagen over de concurrentie, hunne voorthrengselen door den invoer der duitsche en engelsche kolen aangedaan, en zouden er wel een invoerrecht op willen vragen ; niettemin vragen zij den vrijen invoer der granen.

De steenkolen zijn nooit duur genoeg voor die heeren, terwijl het brood altijd te duur is. Moesten zij brood in plaats van steenkolen voortbrengen, zij zouden de rollen omkeeren.

∴

Te Anderlecht is een 70jarige pachter begraven welke gestorven is ten gevolge van de mishandelingen van het brusselsch schuim, op den morgend der begrafenis van M. Rogier.

En toch bevestigen MM. Buls, Steens en Allard dat alles rustig is afgeloopen.

∴

Buls, de man van den 7 september, is voor goed afgezongen. In eene meeting te Brussel hebben de geuzen reeds geroepen dat men hem moest ophangen ! Dat is de stem der beschaving... uit Brussel, Congo van België !!!

∴

Nu het ministerie stellig van zin is eenige veranderingen te brengen aan de kieswet, deugen de liberalen alweer met oproer. Zij bekennen daardoor dat de vorige knoeierijen *in hun voordeel* zijn gedaan. Er zit bedrog en onrecht in de kieswetten, en zij zouden willen beletten dat die wetten gezuiverd worden ! Ze zijn niet proper in hun schoenen, men ziet het.

∴

In het belgische leger zijn er op 100, maar 20 soldaten, die hunnen paschen houden.

Het kwijten zijner christelijke plichten is nog altijd omringd van groote hinderpalen, en men mag niet lafhartig zijn, als men in de kazern zijne plicht wil volbrengen.

Uit die ongodsdienstigheid in het leger volgt eene groote zedeloosheid, waarover wij in geen verderen uitleg willen treden.

Voltaire zelf, de zedeloozte schrijver zijnes eeuw, zegde : « Een leger, dat 's morgens zou te communie gewest zijn, zou onoverwinnelijk zijn ! »

Ons leger, in 1850 ingericht door fransche officiers, is te veel op zijn fransch. 't Is voorzeker geen vlaamsch leger, al zijn de kloekste en meeste soldaten Vlamingen.

En omdat er de godsdienst zoo weinig geteld wordt, daarom is ons volk, dat oprecht en godsdienstig is, niet soldaatgezind, en daarom zijn meest alle onders er tegen dat hunne zonen opgaan.

De beste soldaten zijn degenen die mis hooren, die hunnen paschen houden, die hunne krachten bewaren en die, kwam er een oorlog, hun leven zouden te pande stellen met het oog op een eeuwige belooning.

In 1870 heeft men het nog bemerkt : de onversaagdste krijgslieden, zoowel in de duitsche als in de fransche linie, waren de katholieke soldaten, die hunne plichten kweten.

De minister gaat eenen maatregel nemen, om de lotelingen zoowel mogelijk in hunne streek en niet te ver van huis in garnizoen te leggen.

∴

De Loge der vrijmetsers is in België machtiger dan men wel denkt. Het bestuur, het gerecht, het leger zit vol franc-maçons. Het laatste gevallen ministerie, de linkerzij van Kamer en Senaat tellen schier geen andere dan vrijmetselaars. Het personeel van het openbaar onderwijs, ingericht in 1878, werd uitsluitend gezocht in de Brusselsche Logien. Eene enkele van die Logien telt 800 leden. Als liberaal minister van oorlog was, werd er geweldig en hardnekkig gewerkt om gansch het leger, vooral te Antwerpen, onder de Logie te brengen, ondanks de bestaande militaire reglementen. De schoolwet van 1879, die België moest dooden, werd belegd, opgesteld, besproken en voorts reid in de nachtholen der vrijmetsers !

Het braaf volk, de adel en het geestelijk hebben samen leed dat legiewerk weggerukt.

∴

Dezer dagen heeft men gemeld dat te Namen eenige soldaten, overtuigde katholieken, met eene flambeerw in de hand in de processie gingen.

De liberale gazetten hebben daarvan een lawijt gemaakt alsof deze soldaten eene grove misdaad begaan hadden.

Welnu die soldaten zijn gestraft geworden met 14 dagen arrest en hij die de anderen had aangezet om dit te doen, kreeg tot 14 dagen... cachot.

De kapitein die deze straf had opgelegd, zou hebben durven zeggen : « Gij hebt het leger onteerd ; gij hebt het mijn ire kleed bezoedeld. »

Na acht dagen is de straf opgeheven. Door wien ?

De soldaten, die in de processie gingen, waren buiten dienst ; zij waren zonder wapens ; zij hebben heel eenvoudig gebruik gemaakt van eene vrijheid, die gelijk staat met die van zondags naar de kerk te gaan.

Wat heeft die kapitein daarop af te wijzen ? Indien hij de soldaat straft, die in de processie gaat, zoodanig dat hij dood toen hij nog thuis was, waarom straft hij hem dan ook niet als hij zondags in de kerk verschijnt in mis of lof ?

Welnu, de kapitein heeft eene daad begaan waarvoor hij verdiende op zijne beurt voor 14 dagen in de lak gesteken te worden, zoowel voor schending van vrijheid, als voor zijne beleedigende woorden.

Indien dergelijke brutaliteiten in het leger worden toegelaten, vragen wij wat tiranniek liberalism dan nog den meester speelt ?

Wat zegt er de Kamer, wat zegt er de generaal Pontus van? Er moet licht komen over die dwingelandij, over dat krenken der vrijheid, over dat onbeschaamd beleedigen !

∴

Een ander straltje van beleefdheid en welwillendheid in het leger, wordt door de *Chronique* geleverd — een bewonderaar van de soldaterij ; het betreft de rekruten, die dezer dagen in de artillerie kaserne van Etterbeek aankwamen.

De jongens waren ten 9 ure 's morgens te Brussel aangekomen. Van dat oogenblik waren zij in dienst : 's namiddags zond men hen naar

---

EENE HELDIN

HISTORISCH VERHAAL

UIT DE FRANSCHE OMWENTELING.

(6e VERVOLG.)

De blijde mare dier wonderbare gebeurtenissen vloog weldra tot in de omliggende gemeenten en in het midden van de algemeene geestdrift kwamen de gevluchte huisgezinnen weder.

Nimmer hadden zij zoeter vreugde genoten dan wel als zij in vrijheid en zege in den schoot van 't dorp mochten wederkeeren. Men zou gedacht hebben dat zij sinds lange jaren als verstooten ballingen op vreemden boden hadden gezucht, zoo groot was de blijdschap die onder hen heerschte.

In hunne vervoering begroetten zij met vreugdgeroep het vaderdorp en knielden voor hunne woonsteden neder ; de mannen boden den handdruk aan wie zij ontmoetten en de vrouwen ombelsden elkander in verrukking. De kleine kinderen joelden en dansten in kringen, terwijl de jongheid zich in zaagerigen stoet sloot die zich naar het huis van pachter Duerinckx begaf. De onderlingen zelf dachten aan hunne sneeuwwitte hairen niet, en de last der jaren drukte min zwaar op hunne krommgebogen schouderen ; zij voelden zich herleven en hunne leden waren zoo vlug alsof er nieuwe levenskrachten ingedrongen waren.

In den vooravond duurden nog de hartelijke dankbetuigingen van het volk aan Mietje, toen eensklaps het feestgewoel zweeg. Een eerbiedwaardig onderling drong tusschen het volk in : de mannen ontdekten zich eerbiedig het hoofd, en de vrouwen bogen zich met achting ; allen lieten hem met ontzag den doorgang tot aan de deur der omzette woning. Het was de pastoor van het dorp. Vooreerst bracht hij zijne hulde en erkentenis aan het edelmoedig Mietje, dan zich tot het volk wendende zeide hij : « Mijn lieve broeders, met u heb ik de droevige voorvallen beweend en met u heb ik de handen tot den hemel geheven ; nu deel ik ook uwe vreugde mede en betuig ik mijn hartelijkste dank aan deze, die onze verlossing bewerkt hebben.

Als trouwe Herder, wakker ik u aan om uwen dank aan God te betuigen, die alles beschikt.

Volgt mij dan ter kerke, opdat wij onze erkentelijke gebeden te zamen ten hemel sturen. »

Gelijk de wind de baren der zee voortuitdrijft, zoo had het woord des priesters de menigte ter kerk gespoord. De klokken luidden hunne blijdste tonen, het orgel stemde de plechtige akkoorden en het grootsch *Te Deum* weerklonk tegen de muren van Gods tempel, terwijl het volk in de grootste godvruchtigheid het hart in dank overgoot.

Toen deze plechtigheid in de kerk afgeloopen was, werd den aftocht in het dorp geblazen en de soldaten verlieten het dorp, onder de levendigste toejuichingen van het volk. Na een aandoenlijk afscheid van het huisgezin van pachter Duerinckx en onder de stilligste beloften van weder te komen, volgde de kapitein zijne krijgscompagnie. Hij was in het diepste nadenken verloren, want nu eerst begreep hij hoe zalig het is te vergeven en wat geheimelijk zoet het in het hart druppelt.

VI.

Wederzien.

Sinds den nooit vergeetbaren en zegerijken dag der zelfsopoffering van Mietje, was de naam van dit heldhaftig meisje in aller monden. In de stroomen hut van den armen zoowel als in het prachtig huis van den rijke, in de straten en openbare plaatsen sprak men met ongewonen lof en roem van onze heldin. Wanneer zij over de dorpsplaats ging, dan maakte het volk kronkelwegen om haar in het gemoet te komen en nogmaals geluk te wenschen. Bijna in alle huizen riep men haar binnen om de eer te genieten met haar wat te mogen klappen of wel haar een geschenk te overhandigen. Tot de kleine krollebollekens toe die op de straat huppelden, verlieten hun spel om Mietje een hand te mogen geven.

Mietje was te zedig en te ootmoedig om die gelukwenschen niet onverdiend te achten, daarom verliet zij zelden het vaderlijk huis ; nauwelijks kende zij nog eenen weg : deugene die ter kerke leidt.

Echter werden haar vele bezoeken afgelegd, die meestal geen ander oogwit hadden dan door rijke geschenken, zinspelende herinneringen aan hare heldendaad, den algemeene dank te betuigen.

Hoe troestend zoet voor haar de huldebliken der erkentelijke burgers waren, vond zij nogtans oneindig meer genoegen in de huiselijke vreugd.

Zij kenvelden zoo geerne rond den heerd, en toen het gesprek rolde over de edelmoedigheid van den kapitein en hetgeen onlangs gebeurd was, dan blonk gansch hare ziel in hare oogen.

Mietjes hart liep over van den kapitein, en zijn beeld zweefde immer voor haren geest.

Op eenen frischen morgend werd het dorp in rep en roer gezet door de aankomst van eenige officiers, onder dewelke de dorpelingen weldra den kapitein en verscheidene zijner makkers die vroeger het dorp bezet hadden erkenden.

Zij werden onthaald als broeders en begaven zich naar de woning van baas Duerinckx.

Weldra klonken de glazen te zamen en er werd gedronken op wederzijdsche gezondheid en welvaren.

— « Hoe staat het met onze zaken, » vroeg baas Duerinckx, « is alles nu beklonken, heer kapitein ? »

— « De toestand der zaken is onverbeterlijk, alles is in de beste plooi gevouwd... Doch het was niet zonder moeite dat ik het zoover gebracht heb. Ik ontmoette veel tegenkanting, de soldaten waren te zeer op de buit en de hoogere krijgsraad vond het gepleegde gruwelstuk zeer strafbaar. Doch ik heb alles ten zijnen beste gekeerd, en nu is de volle verzoening onderteekend.

Bekommer u verder om niets meer. »

— « Dank, duizendmaal dank, heer kapitein voor uwe onvergeldelijke goedheid, dank voor de nooit volprezene diensten, die gij ons bewezen hebt. Mijne erkentenis is zonder palen, en al eischtet gij de helft mijner bezittingen, geerne stond ik ze u af. »

— « Ik ben ten uiterste tevreden van uwe genegenheid die mijne verwachting overtreft. »

— « Ja, en wat ik zeg is wel gemeend. »

— « Ik geloof u op het woord, doch ik zucht naar geen goud, ik betracht geene goederen meer, maar... »

— « Zie gij weerhoudt u... Indien gij iets verlangt, goede heer, spreek uw hert recht uit. Wij zijn vrienden en onder vrienden maakt men geene omwegen. »

— « Durfde ik mijn hart maar openen, en... »

— « Ik herhaal het u nogmaals, heer kapitein, vraag wat gij begeert. »

— « Voor eenige betooning van mijne aangewende moeite en rijke vergelding van mijne welgelukte poging, wel, pachter schenk mij uwe goede dochter ten huwelijk !... »

Het was alsof ze allen van den bliksem geslagen werden, zoodanig waren zij verwonderd bij het hooren dezer woorden. Mietje dook met beide handen haar aangezicht en dierf den kapitein niet meer aanzien.

— « Heer kapitein, hernam de pachter, liever had ik u de helft mijner goederen hooren vragen, dan de hand mijner dochter. Gij weet het, zij is de kroon en de steun van onze oude dagen, al de troost en de vreugd die wij nog kunnen genieten is den avond van ons leven. »

— « Och zuchtte de moeder, » mijn lieflste Mietje derven — en de angst beving hare ziel.

— « En ik, mijn brave moeder verlaten, » stotterde Mietje, en zij werd zoo gejaagd en onrustig, dat het zweet haar dreigde uit te breken.

— « Valt u dat toestaan zwaar, herdenkt wat ik voor u gedaan heb, en vraagt u eens af wat loon zulke handelwijze verdient : en gij, Mietje, engel van goedheid en onschuld, herinner u dat gij voor eenige maanden beloofd waart uw leven ten zoenoffer te geven voor het algemeen welzijn, dat ik aan uw dorp om u weerschouw. Zoudt gij mij op uwe beurt uwe hand kunnen weigeren ? »

In dien oogenblik scheenen allen de zaak ernstig te overwegen, zij zagen nieuwsgierig in elkanders oogen en zij lazen er de zelfde gedachte in. O wonder ! ovreen al het jawoord viel beurtelings van ieders lippen.

Moeder Barbara schonk de glazen nog eens vol, en er werd eens lustig gedronken op het aanstaande huwelijk.

Tot laat in den avond duurde het gesprek ; diep en dieper doongen zij in de toekomst in, die hun als een milde zon van vreugd en heil tegenlachte.

(Wordt vervolgd.)